

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/29/2017
Identifikačné číslo spisu: 5113230310
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5113230310.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Aleš Kostrůnek, s miestom podnikania 768 03 Roštín 278, Česká republika, IČO: 723 20 796, zastúpeného JUDr. Vladimírom Papežom, advokátom, so sídlom Tovačovského 3161/13, 767 01 Kroměříž, Česká republika, proti žalovanému: VEXCOLT CENTRAL EUROPE, s.r.o., so sídlom Kvačalova 5, 010 04 Žilina, IČO: 36 665 215, zastúpenému JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom, so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava, v konaní o zaplatenie peňažnej pohľadávky 105.920,- Kč s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. februára 2016, č. k. 13Cob/278/2015-210, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 31.03.2015, č. k. 19Cb/243/2013-141, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 89.420,- Kč spolu so 7,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 89.420,- Kč od 03.10.2012 až do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol. Súčasne samostatným výrokom vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a aplikácii § 536 ods. 1, 2, § 546 ods. 1 prvá veta, § 554 ods. 1 veta prvá, ods. 3, § 560 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodního zákonníka (ďalej len „Obchodní zákonník“) v spojení s § 1 Nariadenia vlády ČR č. 142/1994 Zb., § 120 ods. 1, 3, 4, § 132, § 155 ods. 2 písm. c/ O. s. p. skonštatoval, že medzi stranami sporu nebola sporná skutková okolnosť vystavenia a obsah písomnej objednávky žalovaného pod č. 052/6/12 z 02.05.2012. A to tak, ako je táto objednávka súčasťou spisu na č. l. 6 a ako aj vzhľadom na obsah elektronickej komunikácie z 24.07.2012, ktorá sa nachádza na č. l. 7 spisu. Tieto nesporné okolnosti skutkového charakteru si okresný súd osvojil podľa § 120 ods. 3 O. s. p.

3. Okresný súd sa v rámci dokazovania zaoberal vyhodnotením, či žalobca preukázal splnenie zmluvnej povinnosti zhotoviteľa vykonať dielo podľa § 554 ods. 1 veta prvá, ods. 3 Obchodného zákonníka, teda či si riadne splnil svoju zmluvnú povinnosť dielo vykonať jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela žalovanému.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie zmluvnej povinnosti zhotoviteľa vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela objednávateľovi, a to vo vzťahu k plneniu - montáž na akcii Letisko, cena ktorého bola vyúčtovaná faktúrou č. 1201069 v sume 89.420,- Kč. Tento záver okresného súdu vyplynul z výňatku elektronickej komunikácie z 24.07.2012, ktorý listinný dôkaz žalovaný v konaní čo do jeho hodnovernosti nenamietal. Uvedený výňatok z elektronickej komunikácie medzi osobou, ktorá podľa objednávky žalovaného z 02.05.2012 je kontaktnou osobou za žalovaného pre technické záležitosti - p. I. G. a žalobcom, preukázal skutočnosť realizácie druhu a rozsahu plnenia žalobcu pre žalovaného tak, ako to bolo vyúčtované faktúrou č. 1201069. Práve listinný dôkaz - výňatok z elektronickej komunikácie z 24.07.2012, bol podľa názoru okresného súdu dôkazom, ktorý oproti dôkaznej situácii vyplývajúcej z vykonaného dokazovania vo vzťahu k realizácii montáže protipožiarnych upchávok v Slovnafte, odlišoval dôkaznú situáciu vo vzťahu k montáži na akcii Letisko v prospech záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno tvrdenia o splnení zmluvnej povinnosti dielo vykonať. Preto bolo podľa okresného súdu právo žalobcu na zaplatenie sumy 89.420,- Kč opodstatnené aj za aplikácie § 546 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka ako právo na zaplatenie dohodnutej ceny za dielo.

5. Prvoinštančný súd ďalej skonštatoval, že faktúra č. 1201069 sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného a predstavovala výzvu žalobcu adresovanú žalovanému na zaplatenie vyúčtovanej ceny za dielo v lehote splatnosti tejto faktúry, preto okresný súd priznal úrok z omeškania v zákonnej sadzbe 7,5 % ročne od 03.10.2012, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti predmetnej faktúry až do zaplatenia. V tejto časti príslušenstva, a to úroku z omeškania okresný súd aplikoval § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a svoju vedomosť z inej rozhodovacej činnosti o výške sadzby úroku z omeškania podľa § 121 O. s. p. a v zmysle právnej úpravy vyplývajúcej z § 1 Nariadenia vlády ČR č. 142/1994 Zb.

6. Okresný súd v rovine plnenia, a to ceny, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 1201072 v sume 16.500,- Kč za montáž protipožiarnych upchávok v Slovnafte, uviedol, že žalobca navrhol preukázať splnenie jeho zmluvnej povinnosti ako zhotoviteľa vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela objednávateľovi, výsluchom svedka U. Y. a dopytom na investora predmetnej stavby. Okresný súd po vykonaných dôkazoch podľa § 132 O. s. p. konštatoval, že žalobca v tejto časti uplatnenej pohľadávky nepreukázal splnenie jeho zmluvnej povinnosti vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním žalovanému. Obsah svedeckej výpovede svedka Tomáša Kubáčka, ktorý síce potvrdil, že plnenie - montáž protipožiarnych upchávok v Slovnafte, ktorých mohlo byť okolo 40 kusov, zrealizoval pre žalobcu a tomuto i odovzdal, nebola podľa okresného súdu sama o sebe a ani v spojení s výsledkami ostatného dokazovania dostatočným a spoľahlivým dôkazom preukazujúcim vykonanie tohto diela v rozsahu ako vyplynulo z faktúry č. 1201072. Pri zohľadnení všetkých týchto skutočností okresný súd rozhodol o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 16.500,- Kč spolu so 7,5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 10.11.2012 až do zaplatenia.

7. V súvislosti s vyslovením, že o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, okresný súd poukázal na ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozhodnutím zo dňa 17.02.2016, č. k. 13Cob/278/2015-210, rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 89.420,- Kč s príslušenstvom, potvrdil.

9. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O. s. p. stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v plnom rozsahu.

10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uviedol, že dielo - akcia Letisko - vykonanie diela, jeho odovzdanie, nebolo podľa objednávky viazané na podmienku odovzdávacieho a preberacieho protokolu, pretože takáto explicitná dohoda medzi žalobcom a žalovaným sa k uvedenému splneniu vykonať a odovzdať dielo žalovanému v objednávke č. 052/6/12 nenachádza. Nebola podľa názoru krajského súdu relevantná odvolacia námietka žalovaného, že by okresný súd z objednávky č. 052/6/12 preberal len časť jej obsahu, keď neprihliadol na odovzdávací protokol, pretože práve z obsahu objednávky č. 052/6/12 vyplýva, že nie je vykonanie a odovzdanie diela viazané na odovzdávací protokol. Z uvedeného preto podľa odvolacieho súdu nemožno prihliadnuť ani k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/799/2009, na ktoré poukazoval žalovaný, lebo toto rozhodnutie vychádzalo z iného skutkového a právneho stavu.

11. Bolo preto podľa odvolacieho súdu opodstatnené, aby okresný súd vychádzal z konania vypočutého svedka pána U. Y. v spojení aj so stavebným denníkom, výpisom z e-mailovej komunikácie a s potvrdením spoločnosti ZIPP BRATISLAVA spol. s r.o., ktorá bola objednávateľom diela - Letisko M. R. Štefánika vo vzťahu k žalovanému. Podľa krajského súdu, okresný súd vecne správne skonštatoval, že súhrnne vykonané dôkazy, a to objednávka žalovaného č. 052/6/12, e-mailová komunikácia, stavebný denník, výpoveď svedka U. Y., vyjadrenie spoločnosti ZIPP BRATISLAVA spol. s r.o., preukázali vykonanie a odovzdanie diela žalovanému v zmysle objednávky. Odvolací súd k úplnosti dodal, že ak na v konaní vypočutého svedka U. Y. nadväzovalo ďalšie konanie žalovaným, a to odovzdanie diela spoločnosti ZIPP BRATISLAVA spol. s r.o., tak nie je možné sa vo vyvolanom súdnom spore dovoľávať neoprávnenosti konania svedka U. Y., práve ktorého konanie na predmetnom diele, a to podpisovanie stavebných denníkov žalovaný v konečnom dôsledku akceptoval.

12. K správnosti skutkového záveru krajský súd poukázal na to, že záver okresného súdu vychádzal z priebehu konania a stavu dokazovania, preto nebolo potrebné v žiadnom smere dopĺňovať dokazovanie. V súvislosti s tým, že okresný súd nevyhodnotil predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá sa nachádza na č. l. 131, 132 spisu, krajský súd odkázal na Zápisnicu o pojednávaní pred okresným súdom dňa 13.03.2015. Na tomto pojednávaní bol vykonaný dôkaz Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.08.2013. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu po oboznámení sa so Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.08.2013 uviedol len toľko, že pohľadávka, ktorá je predmetom postúpenia, netvorí predmet tohto sporu a žalovaný, ktorý predložil zmluvu o postúpení pohľadávky, vo vzťahu ku tomuto dôkazu neuskutočnil žiaden iný návrh. Krajský súd preto konštatoval, že okresný súd nebol povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia sa zaoberať predloženou Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.08.2013 uzavretou medzi postupcom VEXCOLT ČR s.r.o., so sídlom v Prahe a postupníkom - žalovaným VEXCOLT CENTRAL EUROPE, s.r.o., so sídlom v Žiline.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené, sa krajský súd stotožnil so závermi okresného súdu. Preto uviedol, že nebolo z jeho strany potrebné, aby opätovne boli zopakované tie skutkové a právne závery, ktoré odzneli v odôvodnení rozsudku okresného súdu viazucom sa k výrokovej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 89.420,- Kč spolu s príslušenstvom, a preto bolo postačujúce, aby zo strany krajského súdu bolo odkázané na tieto závery.

14. V závere napadnutého rozhodnutia, za aplikácie predmetného ust. § 224 ods. 4 O. s. p., krajský súd vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie z dôvodu, že tento pri trovách súdneho konania postupoval v zmysle ust. § 151 ods. 3 O. s. p., keď vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

15. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.). Podľa žalovaného je ďalej konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pričom napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Žalovaný preto žiada, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Žalovaný v prvom rade zdôraznil, že v odvolaní poukázal na mnohé nedostatky a vady vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie. Tieto zistenia viedli k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré podľa názoru žalovaného nebolo možné odstrániť inak ako doplnením dokazovania v rámci odvolacieho konania. Žalovaný dodal, že za týmto účelom mal odvolací súd povinnosť nariadiť pojednávanie. Tým, že pojednávanie odvolací súd nenariadil, žalovaný má za to, že mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa okrem iného aj verejnú prerokovanie veci.

17. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ďalej podľa žalovaného trpí vadou nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti. Odvolací súd sa totiž mal obmedziť len na konštatovanie priebehu doterajšieho stavu konania a stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie. Týmto došlo podľa žalovaného k vade konania, nakoľko si odvolací súd nesprávne osvojil skutkový stav zistený okresným súdom, ktorý stav zároveň nesprávne právne posúdil.

18. Najpodstatnejší nedostatok vidí žalovaný v tom, že súdy nesprávne zistili skutkový stav ohľadom otázky splnenia zmluvnej povinnosti žalobcu vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním diela žalovanému. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na objednávku č. 052/6/12 zo dňa 02.05.2012. Tento dôkaz mal zhodnotiť súd prvej inštancie na jednej strane ako jednoznačnú dohodu zmluvných strán o základných podmienkach vzájomného zmluvného vzťahu. Avšak vo vzťahu k ďalším zložkám zmluvného vzťahu, predovšetkým k dohode o protokolárnom odovzdaní diela, bola pre súd prvej inštancie irelevantná. Odvolací súd podľa žalovaného uvedený nedostatok neodstránil. Žalovaný má pritom za to, že v podanom odvolaní uviedol viacero faktov, ktoré svedčia proti vierohodnosti a dôkaznej sile dôkazov, z ktorých tieto súdy vychádzali. Dovolateľ v tomto kontexte poukázal najmä na výpoveď svedka U. Y., a to v rozsahu svedeckých výpovedí konateľov žalovaného, C. R., I. a I. Y., a to na pojednávaní konanom dňa 13.03.2015.

19. Podľa žalovaného odvolací súd ďalej nevykonal žiadne dokazovanie, ktoré by smerovalo k preukázaniu totožnosti plnení medzi žalobcom a žalovaným na jednej strane a spoločnosťou ZIPP na strane druhej. Rovnako žalovaný namietol výňatok z elektronickej komunikácie z 24.07.2012 od Mareka Skýpalu, pretože informácie uvedené v e-maile, nijako nepreukazujú riadne vykonanie diela zo strany žalobcu, resp. dokončenie a prípravenie diela na odovzдание žalovanému.

20. Inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je podľa žalovaného skutočnosť, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku obmedzil len na konštatovanie správnosti rozsudku prvej inštancie, pričom sa vôbec nevysporiadal s argumentmi uvádzanými v odvolaní žalovaného.

21. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalobcu a dôvodmi v ňom uvedenými nesúhlasí a navrhuje dovolanie odmietnuť, pretože nie je prípustné. Žalovaný zdôraznil, že tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd, správne právne spor posúdili. Dodal, že zo strany žalovaného neboli diela vyhotovené žalobcom nikdy reklamované a nikdy k nim neboli zo strany žalovaného žiadne výhrady. Žalobca v ostatnom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Preto žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

23. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť

dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p.

24. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

25. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

26. Dovolanie možno podať iba, ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 O. s. p.)

27. Dovoláním z dôvodov uvedených v ust. § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťou, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

28. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

29. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovoláním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

30. Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

31. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

32. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný

postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

33. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorý postup sa zakladá na nedostatočnom vykonaní dokazovania, pričom ide o dokazovanie vychádzajúce z nevierohodných skutočností. Odvolací súd podľa žalovaného túto vadu konania neodstránil a nenariadil pojednávanie na odvolacom súde. Podľa dovolateľa ďalej odvolací súd ako aj súd prvej inštancie, napokon svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili, čím sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne. Dovolateľ zároveň namietal, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí obmedzil iba na odkázanie odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Dovolací súd poznamenáva, že tento postup súdov začlenil dovolateľ pod inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

34. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru súdmi nižších inštancií vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

35. Dovolací súd ďalej poukazuje na ust. § 214 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak
a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

36. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.). Zo znenia § 214 ods. 1 O. s. p. preto možno vyvodiť, že hlavnou formou konania pred odvolacím súdom, je konanie bez nariadenia pojednávania.

37. Dovolací súd v súvislosti s obsahom podaného dovolania, resp. s dokazovaním na odvolacom súde, zdôrazňuje aj to, že zákon pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v sporovom prvoinštančnom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu byť odvolacími dôvodmi, aj keď neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, sú charakteristické tým, že sa považujú za výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré situácie sú ustanovené v znení § 205a O. s. p.

38. Podľa § 205a ods. 1 O. s. p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak
a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

39. Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k situáciám podľa § 205a ods. 1 O. s. p., ako aj že by boli dané dôvody pre nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (odvolací súd nepovažoval za

potrebné dokazovanie dopĺňovať ani zopakovať, súd prvej inštancie nerozhodol podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), odvolací súd v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na Dohovor o ľudských právach a základných slobodách, ktorý Dohovor nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvej inštancie na pojednávaní, odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, nemusí nariadiť pojednávanie. Postupom odvolacieho súdu, nedošlo preto k odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

40. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného, podľa ktorej nie sú rozhodnutia súdov dostatočne odôvodnené, čím trpia vadou arbitrárnosti, dovolací súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

41. Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonomnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o spore. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

42. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

43. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

44. Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (rozhodnutia súdu prvej inštancie), môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

45. Vyššie citované ustanovenie vedené ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám

sporu známe podania, známe napadnuté rozhodnutie a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru. Tým sa môže zvýšiť aj dôvera v apelačné súdy, ktoré by v rozhodnutí menej kopírovali a viac argumentovali, čo nepochybne bude verejnosťou vítané.“

46. Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odvolací súd preto v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie, sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - VIII).

47. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné).

48. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

49. Okresný súd Žilina po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie zmluvnej povinnosti zhotoviteľa vykonať dielo, a to vo vzťahu k plneniu - montáž na akcii Letisko, cena ktorého bola vyúčtovaná faktúrou č. 1201069 v sume 89.420,- Kč. Preto podľa okresného súdu právo žalobcu na zaplatenie sumy 89.420,- Kč bolo opodstatnené aj za aplikácie § 546 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka ako právo na zaplatenie dohodnutej ceny za dielo, a to spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pri tomto zistení osobitne okresný súd poukázal na výnatoč z elektronickej komunikácie z 24.07.2012 a výsluch svedka U. Y. (body 4 a 5 tohto rozhodnutia).

50. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že ak na v konaní vypočutého svedka U. Y. nadväzovalo ďalšie konanie žalovaným, a to odovzdanie diela spoločnosti ZIPP BRATISLAVA spol. s r.o., tak nie je možné sa vo vyvolanom súdnom spore dovolávať neoprávnenosti konania svedka U. Y. Zároveň krajský súd zdôraznil, že v prípade nároku na zaplatenie sumy 89.420,- Kč, nebolo vykonanie a odovzdanie diela viazané na odovzdávací protokol, tak ako to namietal odvolateľ - žalovaný.

51. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. jednohlasne potvrdil a podľa § 219 ods. 2 O. s. p. sa v ostatných dôvodoch stotožnil s odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu.

52. Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom

rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi stranami sporu.

53. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

54. Pokiaľ dovolateľ namietal, že konajúce sudy nesprávne posúdili jeho nárok, týmto namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Právnym posúdením je totiž činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či sudy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

55. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

56. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.